

מ"ת 28937/04/17 - מדינת ישראל נגד מור פרטוק זהבי

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 28937-04-17 מדינת ישראל נ' פרטוק(עציר)
תיק חיצוני: 156832/2017

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	מור פרטוק זהבי (עציר)

החלטה

בפני בקשה להתיר את יציאת המשיב (**להלן: "המבקש"**) ממעצרו, ליציאה חד פעמית, לרגל הולדת ביתו.

הבקשה, קורות ההליך וטיעוני הצדדים

המבקש עצור בעת הזו עד החלטה אחרת. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו פציעה בנסיבות מחמירות, וכן החזקת סכין, מכוח סעיפים 334 + 335(א)(1) ו-186(א), בהתאמה, לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי הנטען, ביום 10.4.17, בשעה 18:40 לערך, בעיר לוד, דקר המבקש את א', קטין יליד 99, דקירה אחת בצדו השמאלי של גבו, מעל לשכם. כתוצאה מן האמור נגרם לא' פצע דקירה באורך 3 ס"מ והוא נזקק לטיפול רפואי בבית החולים.

בבקשה למעצר המבקש עד לתום ההליכים ציינה המשיבה, בין היתר, כי לחובתו הרשעה בעבירות החזקת סכין ואיומים, בגינה נדון למאסר בפועל וכן תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בר הפעלה, היה ויורשע במיוחס לו.

בהחלטתי מיום 30.4.17 קבעתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש. בהתאם הוריתי על קבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו. המשך דיון קבוע ליום 21.5.17.

בדיון שהתקיים ביום אתמול, לא חלקו הצדדים על כי בסמכות בית המשפט להכריע בבקשה זו, על אף קיומו של אפיק מנהלי מקביל.

ב"כ המבקש ציין כי המדובר בלידה ראשונה של בת זוגו של המבקש, עימה לא נכח בלידה. המדובר בבקשה ליציאה אחת, המוגבלת למספר שעות. הבקשה המקורית הייתה ליציאה לבית החולים ואולם כעת הוסבה היא ליציאה לבית המבקש, בפיקוח מפקחים. המבקש נכון להפקדת הפקדה כספית משמעותית, כמו גם לכל תנאי אחר, באופן שיאיין את מסוכנותו. עוד נטען כי עברו הפלילי של המבקש אינו מצוי ברף גבוה של חומרה ואינו כולל עבירות המלמדות על חשש

הימלטות. לבקשת הסניגור בחנתי שני מפקחים מוצעים- דודו ואחיו של המבקש.

ב"כ המשיבה הפנה לפסיקה, לרבות זו המאוזכרת להלן. לשיטת המשיבה, בחינת הבקשה בהתאם לאמות המידה המנהליות מלמדת על כי אין להיעתר לה. התובע ציין כי המבקש מואשם בעבירה חמורה, כי הוא בעל עבר פלילי וכי טרם התקבל תסקיר על אודותיו. משכך טרם נבחנה מסוכנותו על ידי שירות המבחן, שעל כן היא נלמדת מן המיחוס למבקש ומעברו הנ"ל. לא מתקיימות עילות לקבלת הבקשה ואין המקרה דנן דומה למקרים בהם עסקין בבקשה ליציאה דחופה ללוויה, או לצורך דחוף אחר. התובע המשיך וציין כי ממילא פתוחה הדרך בפני רעיית המבקש לבקרו בבית המעצר, עם ביתם. כמו כן אישר כי אין מידע מודיעיני קונקרטי על אודות מסוכנות המבקש.

מטעם שב"ס הוגשו שני מסמכים. הראשון, הוגש עובר לדין, בהתאם להחלטתי ובו מציינת יועמ"ש מחוז-מרכז ממנו עולה כי אין הוראה חוקית המקנה סמכות למי מגורמי שב"ס לאפשר את הוצאת המבקש לחופשה המבוקשת.

המסמך השני הוא מכתבו של מפקד ניצן-מגן, מיום אתמול, בו צוין כי שב"ס מתנגד לבקשת המבקש בשל המיחוס לו בכתב האישום ולאור עברו הפלילי. עם זאת צוין כי "כחלופה, מוכנים לשקול בחיוב אישור ביקור פתוח לרעייתו ולתינוקת בתנאים הולמים".

הוראות הדין הרלבנטיות ואמות המידה לבחינת הבקשה

בפני עציר המבקש לצאת ל"חופשה מיוחדת", פתוחים שני אפיקי פעולה - מנהלי ופלילי. במסלול המנהלי - על העציר להגיש בקשה לרשויות שב"ס לצאת לחופשה. ככל שיבקש להשיג על ההחלטה בעניינו יהיה עליו לפעול בדרך של הגשת עתירת אסיר. במסלול הפלילי - על העציר לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו ולבקש את שחרורו בערובה. אף שנקבע בפסיקה כי שני אפיקי הפעולה פתוחים עבור עצירים המבקשים לצאת לחופשה, צוין לא אחת כי רצוי שבקשה מעין זו תבחן במישור המנהלי, שכן על ההחלטה להתקבל על-פי אמות המידה הנהוגות בשב"ס. שב"ס הוא הבוחן האם נשקפת סכנה לשלום הציבור או לעציר עם יציאתו לחופשה והאם ניתן לנטרל סיכון זה. בקשות אלה ייבחנו על פי אמות מידה שוויוניות. משכך, אף אם בחר העציר לפעול במסלול הפלילי, מחויב בית המשפט לבחון את בקשתו גם על פי נהלי שב"ס בכל הנוגע להוצאת עצירים לחופשות (ראו למשל- בש"פ 6917/12 חבה נ' מדינת ישראל, מיום 21.9.12, והאסמכתאות שם).

ברע"ב 3307/11 מדינת ישראל נ' קאיקוב, (מיום 28.4.2011) הובעה עמדה לפיה המסלול המתאים הוא זה הפלילי, כיוון שפעולה במישור המנהלי עלולה להביא את העציר ל"מבוי סתום" נוכח הוראת סעיף ד' בפרק ח' לפקודת נציבות בתי הסוהר 04.40.00, לפיה עצורים עד תום ההליכים אינם זכאים לצאת לחופשות במהלך מעצרם.

אשר לשיקול הדעת, נקודת המוצא היא כי חופשה ממעצר אינה עולה בקנה אחד עם המעצר ותכליתו. יש לשקול את אישורה בנסיבות מיוחדות וחריגות, לאחר בחינתה ע"י שב"ס ומשטרת ישראל (בש"פ 40/17 ביטון נ' מדינת ישראל, מיום 2.1.17).

דין והכרעה

לאחר ששמעתי בקשב רב את טיעוני הצדדים, מצאתי כי אין מנוס מדחיית הבקשה.

כאמור לעיל, נקודת המוצא היא, כי חופשה ממעצר היא החריג לכלל. יש לבחון בנסיבות כל מקרה האם התקיימו נסיבות מיוחדות המצדיקות חריגה כאמור.

נתון עקרוני נוסף הוא הצורך בהחלת אמות מידה שוויוניות באשר לכלל העצירים. מכאן גם הצורך להביא במניין השיקולים נתון שהצדדים לא איזכרו בטיעוניהם והוא הקשיים המובנים בעבודת שב"ס, ככל שנדרש צורך- אשר ככלל קיים הוא כמעט לעולם- בהקצאת כוח אדם לליווי העציר לחופשה. איני מתעלם כמובן מכך כי בנסיבות מבוקש פיקוח מפקחים שאינם אנשי שב"ס. התייחסותי לכך להלן.

בשים לב לאמור, יש לבחון האם בא המקרה שבפני בגדר החריגים לכלל. נקודת המשען הארכימדית להחלטתי היא העובדה כי אין עסקינן בבקשה שהיא תולדת כורח מידי, כגון בקשה ליציאה ללוויית קרוב משפחה מדרגה ראשונה. לשון אחר- עם כל האהדה ורצונו הטוב של בית המשפט לסייע לאב הצעיר במפגשו הראשון עם ביתו שאך נולדה, הרי שמפגש כאמור אינו מחויב מיידיות ודחיפות שאין בלתם.

בהקשר זה יש לזכור כי דיון בעניינו של המבקש קבוע לעוד ימים ספורים. כפוף לאמור בתסקיר ובטיעוני הצדדים, אף קיימת סבירות כי אורה על שחרורו של המבקש בתנאים - וזאת מבלי לקבוע מסמרות. יתרה מכך, פתוחה כאמור הדלת בפני משפחת המבקש לבקרו עוד בטרם אותו דיון וחזקה על שב"ס כי יעניק לבני המשפחה ביקור פתוח בתנאים הולמים, כפי שהצהיר כאמור מפקד "ניצן".

כל זאת אמרנו, בשים לב למסוכנות הלכאורית הנשקפת מחומרת מעשיו של המבקש ועברו הפלילי. מסוכנות זה טרם נבחנה די צרכה ונמצאה היא, לאחר מתן החלטתי בסוגיית הראיות-לכאורה, כמצדיקה את המשך מעצרו של המבקש בעת הזו. איני מתעלם כלל ועיקר מכך כי לא קיים מידע מודיעיני לחובת המבקש ועם זאת עדיין עסקינן במי אשר לכאורה דקר קטין לאור יום, בטבורה של עיר, על אף עברו הפלילי ומאסר מותנה, שלא היה בהם כדי להרתיעו מכך.

בהינתן האמור, ובטרם הדיון הקבוע ליום 21.5.17, עדיין קיים ספק ביכולתם של מפקחים שאינם אנשי מרות, לאיין מסוכנות זו. יציאה בלוויית אנשי שב"ס ממילא לא התבקשה ע"י המבקש.

עיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים ולא מצאתי כי יש בה כדי לשנות ממסקנתי.

איחוליי למבקש ולמשפחתו.

למרבה הצער, בהינתן כל שפירטתי מעלה, אין בידי מנוס זולת דחיית בקשת המבקש וכך אני מורה.

בתיאום מוקדם עם הצדדים, מועד הדיון שנקבע להיום בטל והחלטתי מפורסמת בזה ב"נט המשפט".

ניתנה היום, י"ג אייר תשע"ז, 09 מאי 2017, בהעדר הצדדים.